

חַת־ת לַיּוֹם רַבִּיעִי פְּרָטִית מִקֶּץ יוֹם ו' דְּחֲנוּכָה רֵאשִׁי חוֹדֶשׁ טֵבֶת א' טֵבֶת, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / רַבִּיעִי עִם רִשִׁי

הַיּוֹם בְּחֲמִשׁ שֶׁבַע שָׁנוֹת הֶרַעַב מִתְחִילוֹת. הַשְּׁבֻטִים יוֹרְדִים לְמִצְרַיִם כְּדִי לִקְנוֹת אוֹכֵל. יוֹסֵף מִתְאַכְזֵר אֲלֵיהֶם עַל מִנַּת שִׁיעֲשׂוּ תְשׁוּבָה וְאוֹמֵר לָהֶם לְהֵבִיא אִיתָם אֶת בְּנֵימִין.

שֶׁבַע שָׁנוֹת הֶרַעַב: שֶׁבַע שָׁנוֹת הַשְּׁבֻעַ, בָּהֶם הָיָה הָרֶבָה אֲכָל, הַסְתִּימוּ. עֲכָשִׂיו הִחֲלוּ שֶׁבַע שָׁנוֹת הֶרַעַב, רָעַב בְּכָל מְקוֹם. אֲבָל בְּמִצְרַיִם הָיָה לֶחֶם, כִּיּוֹן שִׁיּוֹסֵף אָגַר מִסְפִּיק לְכֻלָּם. אֲנָשִׁים גַּם אָגְרוּ בְּעֲצָמָם אֲבָל הִתְבוּאָה שֶׁלָּהֶם הִרְקִיבָה.

לְכוּ, כְּשֶׁהֵם הָיוּ רַעֲבִים, הֵם בָּאוּ לְיוֹסֵף בְּשִׁבְלֵי חֹטָא. הָיִיתָ שְׁלֹאבְרָהֶם הִיָּתָה מְצוּהָ לַעֲרוֹךְ בְּרִית מִלָּה לְכָל עַבְדָּיו, וְהָיִיתָ וְכָל הָאֲנָשִׁים בְּמִצְרַיִם, הָיוּ בְּעֲצָם כְּמַעַט הַעַבְדִּים שֶׁל יוֹסֵף, הוּא דָרַשׁ מִכֻּלָּם לַעֲרוֹךְ בְּרִית מִלָּה לְפָנָיו שִׁיתֵן לָהֶם מִשְׁהוּ.

הַמִּצְרַיִם הִתְלוֹנְנוּ לְפָרְעָה, וּפָרְעָה שָׁאל אוֹתָם לְמָה הֵם לֹא אָגְרוּ מְזוֹן מִשָּׁל עֲצָמָם? הֵם אָמְרוּ לְפָרְעָה שְׁכָל מָה שֶׁאָגְרוּ הִרְקִיב!

פָּרְעָה הִבְחִין שֶׁבְּעֲצָם יוֹסֵף גָּרַם שְׁזָה יִרְקִיב וְאָמַר לָהֶם שְׂאֵם בְּכַחוֹ שֶׁל יוֹסֵף לְגִרָם לְתַבּוּאָה שֶׁלָּהֶם לְהִרְקִיב, הָרִי שְׂאֵם יוֹסֵף יִכְעַס עֲלֵיהֶם, מִי יוֹדֵעַ מָה עוֹד הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת! " לְכוּ וְקִיְמוּ אֶת מַה שִׁיּוֹסֵף אוֹמֵר לָכֶם. כָּלֶם עֲבְרוּ בְּרִית מִלָּה.

כְּשֶׁהֶרַעַב נִהְיָה כָּל כָּךְ כְּבֵד שֶׁאֲפִלוּ לְאֲנָשִׁים הַעֲשִׂירִים לֹא הָיָה אֲכָל, יוֹסֵף פָּתַח אֶת כָּל הַמַּחְסָנִים וּמָכַר אֶת הַתְּבוּאָה לְמִצְרַיִם. אֲנָשִׁים מְכָל מְקוֹם בָּאוּ לִקְנוֹת אֲכָל, בְּגִלְל שֶׁלֹּא הָיָה אֲכָל בְּשׁוּם מְקוֹם. יַעֲקֹב שׁוֹלַח אֶת הַשְּׁבֻטִים לְמִצְרַיִם: גַּם בְּאֶרֶץ כְּנַעַן – אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לֹא הָיָה מְזוֹן. יַעֲקֹב שָׁמַע שִׁישׁ

מזון במצרים וגם היתה לו נבואה שבמצרים יש משהו שיכול לגרום לו להרגיש יותר טוב בנוגע לאבדן של יוסף.

למשפחה של יעקב היה נס. ועדין היה להם קצת מזון לאכל!

לשבטים היה בטחון בה' שהוא יעשה להם עוד נסים והם לא דאגו שהמזון שלהם יגמר. הם ידעו שאברהם ויצחק היו צריכים לעזוב את הארץ בשלא היה מזון, אבל זה היה רק בגלל שה' נסה אותם. ובעצם, אחרי שהם עמדו בנסיון, אצל יצחק גדלו הרבה מאוד חטים!

השבטים לא ראו כל סבה למה ה' צריך לנסות אותם, .

יעקב ידע שגם הישמעאלים וגם האדומים לא יבינו למה אברהם ויצחק היו צריכים לצאת לגלות ואלו יעקב ומשפחתו לא. והם יאמרו שזה בגלל שהם יותר טובים מאברהם ויצחק! אם הם יאמרו את זה, השבטים יענשו על ידי בית דין של שמים, והם יאלצו לרדת למצרים בכל מקרה.

לכן יעקב אמר להם: " אל תעמידו פנים כאלו יש לנו מספיק אכל כל הזמן, יש לנו רק קצת, אנחנו לא צריכים להתנהג אחרת מכל האנשים ולא לעשות משהו בנדון. אין שום הבטחה שה' ימשיך לעשות לנו נסים. אל תקחו סכון שאנחנו נשאר רעבים! לכו למצרים וקנו לנו אכל.

הלשון של הפסוק הוא: "רדו שמה" – לרדת לשם. אותיות רד"ו בגימטריה הם 210, רמז לעבדה שבני ישראל יהיו במצרים 210 שנים.

יעקב הורה להם, שכל אחד יבנס לתוך מצרים דרך שער אחר כדי שאף אחד לא יראה אותם יחד ויתן בהם עין הרע.

כשהשבטים הבחינו שיעקב חושב שאולי יוסף נמצא במצרים, הם הבינו שעכשו הם צריכים לחפש אותו ולנסות להביא אותו הביתה. כלם הרגישו רע על כך שמכרו את יוסף (חלקם אפלו חשו רע יותר מהאחרים) הם היו מוכנים לשלם כמה שזה יעלה כדי לקנות את יוסף חזרה ולהביא אותו הביתה.

יעקב לא שלח את בנימין למסע, כיון שהוא חשש, אחרי הכל, רחל נפטרה כשהוא היה בדרך, יוסף גם נעלם כשהלך בדרך. הוא לא רצה שבנימין יצא לדרך כיון שזה יכול להיות מסכן.

חלומו של יוסף מתחיל להתגשם: לכן השבטים כלם ירדו למצרים. הם השתחוו בפני יוסף, שמכר את המזון. יוסף ידע שאלה האחים שלו, אבל הוא לא אמר להם מי הוא (הוא רצה קודם לודא שהם עשו תשובה על המכירה שלו, שזה מראה שהם מוכנים לבוא לגור במצרים כדי שהיהודים יוכלו יותר מאחר לקבל את התורה). יוסף העמיד פנים כאלו שהוא לא מכיר אותם ודבר אליהם בצורה לא נעימה. (לפעמים דבר אליהם יפה, כדי שהשבטים יאמינו לו יותר מאחר כשהוא יגלה להם מי הוא באמת).

יוסף העמיד פנים כאלו הוא לא יודע לדבר בלשון הקדש- עברית, והציב את מנשה (שהיה אז בן 7) כדי לתרגם את מה שהם אומרים.

יוסף שאל אותם: "מהיכן אתם?"

השבטים ענו: "מכנען, באנו לקנות מזון".

השבטים לא זהו את יוסף כיון שהוא היה נראה מאוד שונה וצמח לו זקן.

למרות שהיה יכול לעשות להם דברים רעים, כיון שהן מכרו אותו, יוסף התנהג אליהם כמו אחים ורחם עליהם.

יוסף זכר את החלום שלו, בו השבלים השתחוו אליו וראה כעת כיצד האחים שלו משתחוים אליו כשהם קונים ממנו תבואה! הוא ראה שהחלומות שלו מתקיימים, ועכשו היה צריך שבנימין ירד אף הוא למצרים כדי שהחלום שלו יהיה אמת. יוסף החליט להתחכם אליהם כדי לגרום להם להביא את בנימין למצרים.

יוסף גורם לאחיו לחזר בתשובה:

- "אתם מרגלים!" יוסף אמר לאחים.
- "לא, אנחנו רק מגיעים כדי לקנות אכל! אנחנו כלנו אחים, אנחנו לא מרגלים!" השיבו השבטים.
- אבל אם אתם אחים, מדוע נכנסתם דרך שערים שונים? ברור שאתם משקרים!" הם ענו: "לא, אנחנו 12 אחים, הצעיר ביותר נשאר בבית, ואחד האחים נעדר. הלכנו בדרכים שונות כדי שנוכל לחפש אותו במקומות שונים".
- יוסף שאל: "האם תהיו מוכנים לשלם הרבה כסף אם תמצאו אותו כעבד והאדון לא יסכים לשחרר אותו?"
- "בן־דאי!" ענו השבטים.

"וימה אם לא יסכימו לשחרר אותו אפלו אם תתנו הרבה כסף?" שאל יוסף.

"אז נצטרך להרוג את האדון כדי להחזיר את האח שלנו הביתה". השיבו לו השבטים.

יוסף מנסה לגרום לשבטים להביא אליו את בנימין: יוסף אמר: "אתם רואים! אמרתי לכם שאתם מרגלים! אתם רוצים להרוג אנשים! אני רואה בכוס הקסם שלי שאתם הרגתם את האנשים של שכם, ועכשו אתם רוצים להרוג גם את המצריים!"

"אתן לכם הזדמנות להוכיח שאתם אומרים את האמת: אחד מכם צריך ללכת ולהביא את האח הצעיר ביותר, וכל היתר ישארו כאן בבית הסהר. אם אתם לא מביאים אותו, אני אדע שאתם שקרנים ואני נשבע בחיי פרעה שאתם מרגלים (אם יוסף היה צריך להשבע על משהו שלא היה 100% נכון, הוא נשבע בשמו של פרעה).

יוסף אסר אותם בבית הסהר למשך שלושה ימים כדי לתת להם הזדמנות להחליט.

ביום השלישי הוא אמר: "החלטתי להקל עליכם. עשו את מה שאמר לכם ותוכלו לחיות. אתם יכולים לסמוך עלי, אני אדם שמאמין בה!".

תהלים / יום א' לחדש פרקים א'-ט'

היום מתחילים שוב את ספר התהלים מההתחלה! אם ירצה השם נסים את כלו שוב, לפני ראש חודש שבט.

בפרק א', מספר כיצד צריך להתנהג אדם החפץ בהצלחה מאת ה'. על ידי עסוק בתורה ולא בהבלי עולם הזה, זוכים לברכות רבות.

בפרק זה פסוק מענין: "**כי אם בתורת ה' חפצו, ובתורתו יהגה וילילה**" – כל מה שיהודי רוצה, זו תורת ה' והוא הוגה בתורתו ביום ובלילה.

אבל רגע, איך זה מסתדר? בחלק הראשון של הפסוק כתוב שהיא תורת ה', ובחלק השני כתוב תורתו (התורה שלו, ששייכת לאדם הלומד)?

אנו לומדים בעת בתניא שבאשר אדם מתחיל ללמד חלק חדש בתורה לראשונה הוא מרגיש שהתורה היא לא חלק ממנו. אבל ככל שהוא לומד יותר ויותר, אז התורה מובנת לו יותר וכאשר הוא משיג את הענין בשכלו התורה הופכת להיות חלק ממנו! כמו אוכל שאוכלים ונהיה חלק מגוף האדם ומעניק לו חיות.

כעת נלמד את החלק האחרון של פרק ד'.

בפרקי אבות, אומרת המשנה שיפה שעה אחת של מצוות ומעשים טובים בעולם הזה יותר מכל מה שאפשר לקבל בעולם הבא. בגלל שאפשר לקיים תורה ומצוות רק בעולם הזה!

לפעמים זה לא נראה שאנחנו כל כך קרובים לה' על ידי קיום מצוות. מכיון שאנחנו משתמשים בדברים גשמיים כדי לקיים מצוות. (כל הדברים שאנחנו יכולים לשמע, להרגיש, להריח או לטעם הם דברים גשמיים. מצוות שעושים עם דברים גשמיים לדגמא- לולב שצומח על עץ, או הדלקת נרות שבת שעשויה משעווה ופתילה, או מזוזה שכתובה על קלף מעור של בהמה, ועוד הרבה הרבה מצוות).

אבל הקרבה לה' במצוות היא באמת חזקה, נוכל להבין זאת במשל:

אם מישהו רוצה לחבק אדם אחר. זה לא משנה אם הוא לובשים? חלצה, מעיל או סוּדָר. הדבר העקרי הוא שמחבקים אותו. זה לא משנה מה הם לובשים, ואתם לא תאמרו, הי. הרגע חיבקתי את הסוּדָר של אמא! ברור שלא, אתם חיבקתם את אמא!

כשאנחנו מקיימים מצוה, זה כמו לחבק את ה'! הדברים הגשמיים בהם אנחנו משתמשים כדי לקיים מצוה, הם כמו "הבגדים" של ה'. לכן, למרות שה' כביכול "לובש" את כל ה"בגדים" כשאנחנו מקיימים מצוות. אנחנו עדין מחבקים את ה', המלך של כל העולם!

כשאנחנו לומדים תורה (אחת המצוות המיוחדות ביותר) ה' גם מחבק אותנו! (אנחנו יודעים את זה מהפסוק: "וימינו תחבקני" ידו הימנית כביכול של ה', שהחסידות מסבירה שזו בעצם התורה, מחבקת אותנו).

היום יום / א' טבת

היום הרבי מלמד מספר הנהגות בנוגע להלל:

1. באשר מתפללים בבית הכנסת ביום שלא גומרים בו את ההלל (לא אומרים בו הלל שלם), רק החזן אומר את הברכה באשר אומרים חצי הלל. מנהגנו שאם מתפללים בלי מנין, כן אומרים ברכות בהתחלה ובסיום של ה"הלל" אפילו באותם ימים שלא אומרים את כל ההלל (לדגמה בראש חודש, שחל היום, אבל היום אנחנו אומרים את כל ההלל בגלל שזה גם חנכה) ואפילו שבבית הכנסת רק החזן אומר את הברכה לפני שאומרים חצי הלל. (בהתוועדות הרבי למד שמנהג חסידים לברך בשקט אפילו כשאומרים חצי הלל עם מנין, ראה שיחות קודש התשמ"א חלק 4 עמוד 322).

2. בנשח ההלל לא אומרים את המילה "על" שבפסקה האחרונה המתחילה במלים "יהלודך" (אם תסתכלו בסדור תראו שזה מופיע בסוגרים).

3. לא מניחים תפלין במוסף לכן מניחים את התפלין ומורידים אותם לפני תפילת מוסף. בהיום יום אחר, הרבי מסביר מספר דברים שיש ללמד תוך כדי לבישת תפלין. אפילו שחולצים את התפלין בראש חודש לפני מוסף, בכל זאת לומדים את אותם דברים אחר התפלה, אפילו בלא התפלין. (הסבה מדוע לא לובשים תפלין בתפלת מוסף היא בין שלא רוצים שהמלאכים יצטערו. בתפלת מוסף אומרים "כתר יתנו לך מלאכים" – שהמלאכים נותנים לה' כתר. אם עונדים את הכתר של היהודי – התפלין-המלאכים יכולים להצטער ועל כן מסירים אותם.

ספר המצות / מצות עשה ק"ו

המצוה היומית, **מצוה עשה ק"ו** היא על טמאת זבה, אשה עם סוג של מחלה. יכולה לטמא דברים אחרים למשל על ידי נגיעה או על ידי שמזיזים אותם. יש לקיים את הלכות התורה המסבירים מתי היא נהיית זבה, ומתי היא מעבירה טמאה לדברים אחרים.

רמב"ם / הלכות פלים פרקים י"ח, י"ט, כ'

היום לומדים על פלי חרס באשר הם נטמאים.

פרק י"ח - לומדים על כך שפלי חרס נטמא רק אם הוא פלי קבול ויש לו אפשרות להחזיק דברים בתוכו.

פרק י"ט - מלמד מתי פלי חרס נשבר ומתי החלקים גדולים דים כדי להקרא פלי בפני עצמם.

פרק כ' - על דברים שמחברים לכלי חרס, לדעת מתי הם נחשבים ככלי בפני עצמם.

דרכי החסידות / חנכה

האם אתם חילים בצבאות ה' ? הידעתם שזה כמו להיות חיל בצבא אמתי?

בצבא אמתי יש לחילים מפקד שנותן להם פקודות. בשעת מלחמה המפקד חושב מהי הדרך הטובה ביותר לנצח במלחמה. הוא מודא שבכל יום הצבא מבצע חלק חשוב מהתכנית על מנת שבסופו של דבר הם ינצחו. זה נקרא "פקודת היום" - המשימה המיוחדת שצריכה להתבצע על מנת לנצח.

בצבא שלנו - צבאות ה', יש לנו גם כן "פקודת היום". המפקד שלנו - הרבי, אומר לנו שפקודת היום שלנו היא הלקח הנלמד מהשיעורים בחת"ת ובספר המצוות. כשאנו לומדים את השעורים אנו יכולים להבין מהן פקודות היום המיוחדות, שיעזרו לנו לנצח את המלחמה נגד היצר הרע ולהביא את המשיח. בצבא, ישנם ימים בהם יש משימות מיוחדות. לפעמים החילים עורכים תקיפת פתע או צריך להלחם בתקף מיחד בגלל שהאויב מתקרב.

בצבא שלנו, גם כן ישנן משימות מיוחדות. לפעמים המשימה קשורה לחג או בגלל שקורה משהו רציני בעולם. המשימות המיוחדות שלנו חשובות מאוד.

בראלי (כנוס ילדים), הרבי פעמים רבות אמר לילדים מהי המשימה המיוחדת לחג המתקרב.

(מתוך שיחת הרבי, נר חמישי של חנכה ה'תשמ"ז)

גאולה ומשיח / משימת חנכה לחילי צבאות ה'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בראלי לילדים שהתקיים בחנכה, הרבי אמר מהי המשימה המיוחדת לחג החנכה. המשימה העקרית היא להתכונן לגאולה ולבית המקדש השלישי. אחת הדרכים לעשות זאת היא על ידי שנדאג שהבית הפרטי שלנו והחדר שלנו יהיו בית חב"ד - בית מקדש מעט. לכן בכל בית, ובכל חדר צריך להיות מקום של תורה, עבודה וגמילות חסדים. שיהיו לנו סדור, חמש וקפת צדקה וכל מה שצריכים להשתמש בחדר על מנת לקיים מצוות.

כל קהלה צריכה גם היא בית חב"ד וזו המשימה של כל אנשי הקהלה לודא שזה מתבצע על פי הוראות הרבי ובדרך הראויה.

אז הנה לכם המשימה המיוחדת לחג החנכה:

כל ילד צריך לפנות להורים ולבקש מהם באופן של "דברים היוצאים מן הלב" דמי חנכה עבור חדר צבאות ה'. כדאי להשתמש בדמי חנכה כדי לקנות סדור, חת"ת, קפת צדקה, קערת נטילת ידיים או כל דבר אחר שצריך על מנת להפוך את הבית שלנו לבית מקדש מעט. כמובן כשילדים מבקשים מההורים כזה דבר חשוב, ההורים גם ירצו לעשות זאת.

כן, כל הבית יהפוך להיות בית חב"ד!

(משיחת ליל ה' דחנכה ה'תשמ"ז)